

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682421712/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

nogen af hans Strykker oversatte; jeg svarede, at vi havde dem i Originalen, og nu bleve de ikke lidet forundrede ved at høre, at *Oehlschläger* var dansk, at han levede i Dannemark, og skrev der. Jeg maatte beskrive dem, hvorledes han saae ud, fortælle dem om ham og hans Arbejder; og da de hørte jeg kjendte Digteren personlig, og at han paa denne Tid var i Tydskland, saae de mig ret venlig i Ansigtet, og da vi skildtes ad, forærede den ene mig sin Egekrands, som han tog af sit Hovede og satte paa min «Mütze»; rimeligviis fik jeg den for *Oehlschlägers* Skyld.

Min Vei gik nu til *Gemode*, men dersom en reisende Harpespiller ikke havde taget sig af den fredelige Vandrers, saa havde jeg da løbet vild i den grønne Løvskov. Jeg spurgte, om hun ikke var fra «Riesengebirge», men hun var fra en anden Kant og slet ikke i Familie med Lafontaines. Da hun havde ført mig paa den rette Vei, satte hun sig ned paa en Steen, under en stor Nødebusk, og spillede mig ovenikjøbet et Stykke til, og saa skildtes vi ad, hun med Harpen paa Ryggen, og jeg med Harpen i Hjertet, begge i den Hensigt at synge for Verden.

Skove og Enge vexlede med hinanden, jeg saae ogsaa en gammel Borgruin inde imellem det høie Krat; den saae meget skrøbelig ud og pyntede dog saa smukt, just ved sin store Faldefærdighed. Det var som *Ossian* havde meent denne, da han sang: «Her ryster Tidslen eensom sit Hoved, og Ræven seer ud af Vinduet». Det var de sidste Rester af Slottet Lauenborg.

Gemode er en lille, rolig Flekke, jeg saae næsten intet Menneske paa Gaden, men i et lille Huus stod Vinduet aabent og jeg hørte en qvindelig Stemme synge smukt om Kjærlighed. Jeg lyttede, og da den Usynlige ikke lod sig see, tog jeg Egekrandsen af min Hue, og efter at have gjærmt et af Bladene, lagde jeg stiltiende Krandsen ved Døren, til Tak for Sangen, og vandrede saa ud af Byen. Veien hæver sig steilt opad en Bjergside, den lerede, gule Jord stak stærk af til den violetblaa Himmel, nogle gamle Koner og læsede Børn kom med Brændeknipper paa Ryggen, de havde samlet sig i Skoven; jeg satte mig ned og skrev i min Dagbog, en Bi snurrede i en Blomst ved Siden af, og saaledes vare alle Figurerne paa dette Malerie i Beskjæftigelse.

Da jeg nærmede mig *Mägdesprung* gik Solen ned, det var ganske halvdunkelt paa Veien mellem Bjergsiderne, men Lyset faldt desto stærkere paa Trætøppene, der kastede lange, sorte Skygger. Jeg ind-

hentede her to Skoledisciple, den ene fra *Berlin*, den anden fra *Magdeburg*, som jeg havde været sammen med paa Brocken; de var i deres Ferie fra Skolen flagret ud i den store Natur.

Vi mødte ogsaa en Drabant paa Landeveien, der saae ud, som han var sprungen lys levende ud af en Røverhistorie; men han gjorde os intet, da han fandt, at vi vare saa mandstærke; vi gjorde heller ikke ham noget, og saa var den Artighed betalt.

Snart saae vi det sorte Jernkors paa Klippen over os, hvorfra en ung Pige, eftersom Sagnet fortæller, styrtede sig ned, da den førstelige Elsker satte efter hende; dog fandt hun ikke Døden, Gud lod Vinden bære hende sagte ned, hvor de vilde Brombær voxte mellem Fjeldstykkerne. Om Egnen efter dette Sagn har faaet Navnet *Magdesprung* er jeg uvis. *Ottomar* fortæller os, at der legede to Risepiger her paa den steile Fjeldryg, den ene hoppede over den store Afgrund, hvor nu Veien gaar, men den anden fandt dog Springet lidt betænkeligt; hun dvælede lidet, men sprang derpaa til, saa at der blev et Aftryk af hendes Fod i Stenen. En Bonde, der gik og pløiede, saae det og loe af den store Dame, hvorfor hun tog ham med Oxen og Plov op i sit Forklæde, og bragte med sig hjem i Bjerget.

Skjøndt jeg som et stort fornuftigt, confirmeret Menneske, ret vel vidste, at det Hele kun var Landsby-Phantasi, at ingen Bjergdame var hoppet over her, eller noget menneskeligt Væsen sprunget ned, uden at brække Halsen, maatte jeg dog noget nøiere betragte Stedet, der ret maa gribe Enhver, som elsker den store Natur.

Det er ikke blot de stolte Fjeldmasser med deres uoverseelige Skove, de høie Buske, der slynge sig over den brusende Flod, eller den døde Steenmasse af en halv nedfalden Bygning, der gjør en Egn romantisk, først naar den, just ved denne sin Natur, har et eller andet Sagn, faar det hele sin fuldkomne magiske Belysning, der ret hæver det for Sjælens Øie, da faar de døde Masser Liv, det er ikke længer en tom Decoration, der bliver Handling, ethvert Blad, enhver Blomst staaer da som en talende Fugl og Kilden som et syngende Springvand, der slaar sine evige rislende Acorder til dette Aandernes Melodrama.

Egnen rundt om, blev mig dobbelt smuk ved sine Sagn; der var ogsaa Liv og Bevægelse her paa Veien, vi mødte Kulbrændere med mørke, characteristiske Ansigter, og Bønderpiger, der saae ud som Mælk og Blod. Floden *Silke* brusede sladdrende forbi; den fortalte vist, hvad vi nok selv saae: at det Hele var saare godt.